

lighed. Der hvilede over hele den lille, solopfyldte Bondestue en troskyldig, søndagsfestlig Hygge, der gjorde Emanuel ganske indtaget i den. Uvilkaarligt sammenlignede han denne ædle Simpelhed med sit eget Hjems prangende Luksus, med disse moderne Købstadsboligers blødagtige Udstyr af tykke Tæpper, Fløjelsmøbler, tunge Portierer og eksotiske Bladplanter, hvori en overmoden Kulturs fordærvede Smag havde givet sig Udtryk.

Paa Pillen mellem Vinduerne fik han til sidst Øje paa en lille Samling Portrætter af bekendte Mænd i simple Træsnit. Der var Tscherning, Grundtvig, Monrad og endnu et Par Mænd, som han ikke kendte. Midtpunktet dannedes af et større Billede, der forestillede Frederik den syvende i Færd med at underskrive Grundloven. Emanuel erindrede at have set de samme Billeder i sin afdøde Moders Stue, — og det gjorde et underligt Indtryk paa ham efter saa mange Aars Forløb at møde dem igen i disse Omgivelser.

Han blev udreven af sine Betragtninger ved at høre Trin ude i Gaarden. Fra en lille Laage mellem Staldlængerne kom en ung Pige gaaende med et Mælkeaaag over Skuldrene, fulgt af den hvidhaarede Knøs, der hin Vinteraften havde været